

Забезпечення суб'єктами

оперативно-розшукової діяльності доказування у кримінальному процесі

М. Л. Грібов

доктор юридичних наук, доцент,
Національна академія внутрішніх справ

На основі аналізу сучасного кримінального процесуального й оперативно-розшукового законодавства та результатів останніх наукових досліджень визначено зміст і сформульовано поняття забезпечення суб'єктами оперативно-розшукової діяльності доказування у кримінальному процесі.

Ключові слова: кримінальний процес, оперативно-розшукова діяльність, забезпечення доказування, оперативні підрозділи, досудове розслідування, завдання, Кримінальний кодекс України.

Оперативно-розшукова діяльність (далі – ОРД) є самостійним державно-правовим інститутом, має власну мету, завдання, специфічні засоби їх виконання. Вона врегульована окремим Законом України та здійснюється лише визначеними суб'єктами. Водночас ОРД завжди здійснювалася в інтересах кримінального судочинства та слугувала засобом забезпечення виконання завдань кримінально-

го процесу. На цьому неодноразово акцентували увагу науковці та практики. Саме це є органічним висновком комплексного аналізу законодавчо проголошених завдань ОРД (пошук і фіксація фактичних даних про протиправні діяння окремих осіб та груп, відповідальність за які передбачена Кримінальним кодексом України, розвідувально-підривну діяльність спеціальних служб іноземних держав та організацій з метою припинення правопору-

шень та в інтересах кримінального судочинства, а також отримання інформації в інтересах безпеки громадян, суспільства і держави) та кримінального провадження (захист особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень, охорона прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження, а також забезпечення швидкого, повного і неупередженого розслідування й судового розгляду з тим, щоб кожний, хто вчинив кримінальне правопорушення, був притягнутий до відповідальності в міру своєї вини, жоден невинуватий не був обвинувачений або засуджений, жодна особа не була піддана необґрунтованому процесуальному примусу і щоб до кожного учасника кримінального провадження була застосована належна правова процедура).

Одним з головних засобів виконання завдань кримінального провадження є процедура доказування. Оперативні підрозділи органів внутрішніх справ, органів безпеки, органів, що здійснюють контроль за додержанням податкового законодавства, органів Державної пенітенціарної служби України, органів Державної прикордонної служби України, органів Державної митної служби України не були суб'єктами доказування в минулому і не є такими за сучасним законодавством. Проте їх діяльність відіграє важливу, а інколи й ключову роль в цьому процесі. Особливої актуальності питання забезпечення оперативними підрозділами процесу доказування набули після введення в дію у 2012 р. нового Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України), коли слідчі власними силами стали фізично не спроможні одночасно збирати докази в кримінальних провадженнях, що сотнями надходять кожному з них для прове-

дення досудового розслідування. При цьому через недосконалість правового регулювання відносин між слідчим, прокурором та оперативними підрозділами виникають численні проблеми, що значно знижують якість забезпечення останніми процесу доказування. Вирішення багатьох з цих проблем неможливе без розуміння концептуальних засад забезпечення суб'єктами оперативно-розшукової діяльності доказування у кримінальному процесі.

Мета цієї статті полягає у визначенні змісту та основних характерних ознак забезпечення суб'єктами оперативно-розшукової діяльності доказування у кримінальному процесі.

Досягнення зазначеної мети неможливе без розуміння сутності понять доказів і доказування. У теорії кримінального процесу цим питанням приділялося чимало уваги. Не бракує дискусій навколо цієї проблеми і в теперішній час [1-7]. Вважаємо не продуктивним вдаватися до детального розгляду підходів, застосовуваних науковцями до її вирішення, в межах цієї статті. Значимо лише, що комплексний аналіз останніх теоретичних досліджень, де вивчаються питання розуміння понять доказів і доказування у кримінальному процесі [4], дає підстави погодитися з баченням М. А. Погорецького, який доказом у кримінальному провадженні вважає єдність фактичних даних, отриманих і закріплених у відповідній процесуальній формі, а також їх процесуальних джерел, на підставі якої сторони кримінального провадження, слідчий суддя і суд встановлюють наявність чи відсутність фактів та обставин, що мають значення для кримінального провадження і підлягають доказуванню, та яка визнана доказом уповноваженими суб'єктами доказування, слідчим суддею та судом.

Доказування вчений визначає як незривний цілісний процес, що полягає в отриманні доказів (пошуку і виявленні (вилученні) фактичних даних та їх джерел; перевірці, оцінці фактичних даних і їх джерел, їх процесуальному оформленні (закріпленні) й наданні фактичним даним та їх джерелам значення доказу у кримінальному провадженні) та їх використанні для встановлення фактів та обставин, що мають значення для кримінального провадження, в обґрунтуванні доказами своєї правової позиції сторонами кримінального провадження.

Визначення доказів і доказування, запропоновані М. А. Погорецьким, є теоретичною моделлю, що повинна стати основою для розроблення відповідних норм кримінального процесуального права. Водночас для питань практики забезпечування доказування суб'єктами ОРД не менш важливим є те, як означені поняття сьогодні тлумачаться законодавцем.

У статті 84 КПК України доказами в кримінальному провадженні є фактичні дані, отримані у передбаченому даним Кодексом порядку, на підставі яких слідчий, прокурор, слідчий суддя і суд встановлюють наявність чи відсутність фактів та обставин, що мають значення для кримінального провадження і підлягають доказуванню. Процесуальними джерелами доказів є показання, речові докази, документи, висновки експертів. У частині другій ст. 91 КПК України зазначено, що доказування полягає у збиранні, перевірці та оцінці доказів з метою встановлення обставин, що мають значення для кримінального провадження.

Отже, законодавчі та наукові визначення змістовно не суперечать одне одному. Запропоновані М. А. Погорецьким теоретичні положення роз'яс-

нюють і доповнюють результати правотворчої діяльності. Тому розкриваючи зміст забезпечення доказування, будемо виходити з наукового осмислення чинних правових норм.

Для визначення поняття «забезпечування доказування» оперативними підрозділами, окрім власне розуміння доказування, необхідно враховувати змістовне навантаження терміна «забезпечення» та встановлені законом права і обов'язки оперативних підрозділів.

У тлумачному словнику української мови «забезпечення» трактується як створення надійних умов для здійснення чого-небудь; гарантування чогось; захист, охорона когось, чого-небудь від небезпеки [8, с. 281]. Поняття «забезпечення» має досить широке трактування і включає до свого змісту багато відтінків діяльності, пов'язаної зі створенням належних умов функціонування соціальних систем, управлінських структур, технічних приладів та інших комплексів, технологій тощо [9, с. 7]. Отже, під забезпечуванням доказування будемо розуміти створення для нього належних умов, його гарантування та охорону.

З введенням в дію Кримінального процесуального кодексу України 2012 р. оперативні підрозділи органів внутрішніх справ, органів безпеки, органів, що здійснюють контроль за додержанням податкового законодавства, органів Державної пенітенціарної служби України, органів Державної прикордонної служби України, органів Державної митної служби України набули повноважень здійснювати слідчі (розшукові) дії та негласні слідчі (розшукові) дії (далі – НСРД) в кримінальному провадженні за письмовим дорученням слідчого, прокурора. При цьому під час виконання доручень слідчого, прокурора співробітник оператив-

ного підрозділу користується повноваженнями слідчого (ст. 41 КПК України).

У статті 7 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» зазначено, що у разі виявлення ознак злочину оперативний підрозділ, який здійснює ОРД, зобов'язаний невідкладно направити зібрані матеріали, в яких зафіксовано фактичні дані про протиправні діяння окремих осіб та груп, відповідальність за які передбачена Кримінальним кодексом України, до відповідного органу досудового розслідування для початку та здійснення досудового розслідування в порядку, передбаченому Кримінальним процесуальним кодексом України. У разі, якщо ознаки злочину виявлені під час проведення оперативно-розшукових заходів, що тривають, і припинення яких може негативно вплинути на результати кримінального провадження, підрозділ, який здійснює оперативно-розшукову діяльність, повідомляє відповідний орган досудового розслідування та прокурора про виявлення ознак злочину, закінчує проведення ОРЗ, після чого направляє зібрані матеріали, в яких зафіксовано фактичні дані про протиправні діяння окремих осіб та груп, відповідальність за які передбачена Кримінальним кодексом України, до відповідного органу досудового розслідування.

У статті 99 «Документи» КПК України визначається, що матеріали, в яких зафіксовано фактичні дані про протиправні діяння окремих осіб та груп осіб, зібрані оперативними підрозділами з дотриманням вимог Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність», за умови відповідності вимогам цієї статті, є документами та можуть використовуватися в кримінальному провадженні як докази.

Комплексний аналіз наведених вище норм дає підстави для висновку, що за-

безпечення доказування оперативними підрозділами може мати місце як під час досудового розслідування, так і до його початку. Так було і до прийняття КПК України 2012 р. Зокрема М. А. Погорецький, досліджуючи співвідношення категорій «оперативно-розшукове забезпечення кримінального судочинства» та «оперативно-розшукове супроводження кримінального судочинства», зазначав, що останнє здійснюється лише з моменту виникнення кримінального процесу, в той час, коли його оперативно-розшукове забезпечення може здійснюватися і до початку кримінального процесу у межах ОРД. Його початком є стадія оперативного пошуку, як одна із форм ОРД. Оперативно-розшукове забезпечення кримінального судочинства здійснюється як на всіх стадіях ОРД, так і на всіх стадіях кримінального процесу [10].

Із запровадженням інституту НСРД інститут оперативно-розшукового супроводження кримінального судочинства фактично було ліквідовано. Нині оперативні підрозділи забезпечують доказування до початку досудового розслідування в межах ОРД, а під час кримінального провадження – в межах виконання доручень слідчого, прокурора на проведення слідчих (розшукових) дій, зокрема негласних. При цьому використання отриманих ними фактичних даних як доказів у кримінальному процесі можливе лише після оцінки та перевірки суб'єктами доказування – слідчим, прокурором. Однією з головних умов надання означеним фактичним даним статусу доказів кримінальному процесі є встановлена законом форма їх джерел. Документи, що оформлюються оперативними підрозділами за результатами ОРЗ та слідчих (розшукових) дій, зокрема неглас-

них і є такими джерелами, а їх форма має важливе значення для забезпечення ефективності процесу доказування. До прийняття у 2012 р. нового КПК України, вивчаючи діяльність підрозділів, уповноважених на проведення ОРД, логічно й цілком достатньо було виокремлювати та визначати поняття матеріалів ОРД, документів ОРД, оперативно-розшукового документування. Проте з введенням законодавчих новацій у кримінальний процес діяльність оперативних підрозділів набула значно ширшого змісту, ніж оперативно-розшукова діяльність. Адже відповідно до ст. 41 КПК України до цієї діяльності потрібно зараховувати виконання оперативними підрозділами доручень слідчого, прокурора на проведення НСРД. Саме тому вважаємо доцільним виокремлювати та досліджувати не лише поняття, пов'язані безпосередньо з проведенням ОРД, а й більш широкі – документи діяльності оперативних підрозділів, документування оперативними підрозділами.

Відправне значення для визначення названих понять має розуміння поняття документа загалом, його тлумачення у юридичній науці і таких її галузях, як ОРД та Кримінальний процес.

У статті 99 КПК України документ визначено як спеціально створений з метою збереження інформації матеріальний об'єкт, який містить зафіксовані за допомогою письмових знаків, звуку, зображення тощо відомості, які можуть бути використані як доказ факту чи обставин, що встановлюються під час кримінального провадження.

У теорії та практиці оперативно-розшукової діяльності термін «документ» нерідко трактують неоднозначно, що створює певні труднощі, в т. ч. й при використанні матеріалів ОРД у кримінальному процесі. Аналіз точок

зору на загальнонаукове, криміналістичне й кримінально-процесуальне поняття документа, а також аналіз норм законодавства про ОРД та відомчих нормативно-правових актів дав підстави М. А. Погорецькому для виокремлення характерних ознак документа: він є матеріальним об'єктом, що виготовлений (зафіксований) на паперових, магнітних, оптичних носіях, перфострічках, перфокартах; він є засобом фіксації та засобом передачі інформації у часі і просторі за допомогою знаків письма та інших технічних засобів відтворення зображення і звуку, мистецьких засобів відтворення дійсності; має певні реквізити та форму; в ньому зафіксовані відомості (фактичні дані, інформація), що мають певне значення для його споживача. Виходячи з цього, вчений вбачає підстави для визначення документа ОРД як паперового або іншого матеріального носія, що призначений для зберігання, перетворення, передачі, посвідчення відомостей, на якому у знаковій чи в будь-який інший спосіб та в певній формі зафіксована оперативно-розшукова інформація, отримана уповноваженими суб'єктами у визначений законом та відомчими нормативними актами спосіб, яка може мати значення для прийняття відповідних рішень в ОРД та інших встановлених законом сферах діяльності.

Природно, що поняття документування (незалежно від сфери людської діяльності) має бути похідним від поняття документа. Тож визначати поняття документування в діяльності оперативних підрозділів потрібно з огляду на розуміння поняття документа ОРД. Документування в теорії ОРД називають або оперативним або оперативно-розшуковим. З огляду на нерозривний зв'язок ОРД і кримінального процесу, а також названі вище законодавчі

новації (ст. 41 КПК України) вважаємо більш коректною назву «оперативне документування» (документування, здійснюване оперативними підрозділами).

Визначення оперативного документування, що пропонувалися А. Ф. Возним, Ю. І. Весловим, В. Г. Самойловим, А. С. Шленовим, О. Ю. Шуміловим та іншими науковцями, містять певні розбіжності, але вчені одностайно визначають його основною метою використання в кримінальному процесі фактичних даних, в процесі ОРД. Критично аналізуючи положення, напрацьовані попередниками, Ю. Ю. Орлов дійшов висновку, що оперативне документування – це здійснюваний відповідно до чинного законодавства суб'єктами ОРД процес збирання, закріплення, систематизації, перевірки і оцінки фактичних даних, необхідних для доказування по кримінальній справі, вирішення інших завдань кримінального судочинства та оперативно-розшукової діяльності, а також створення умов для використання цих даних у розслідуванні [11, с. 123]. М. А. Погорецький визначає оперативне документування як здійснюваний уповноваженими посадовими особами встановлений відомчими нормативно-правовими актами комплекс взаємозалежних дій і рішень, спрямованих на достовірне відбиття (закріплення, фіксацію) в матеріалах ОРД порядку й результатів як окремих ОРЗ і рішень, так і всього ходу й результатів ОРД з метою вирішення завдань ОРД та сприяння вирішенню завдань кримінального процесу.

Категоріально більш точним видається визначення оперативного документування як комплексу дій (за М. А. Погорецьким), ніж як процесу (за Ю. Ю. Орловим), оскільки комплекс дій є скерованим, усвідомленим, цілеспрямованим процесом. Маємо також

зауважити, що оперативне документування юридично ґрунтується не лише на законах (за Ю. Ю. Орловим) або відомчих нормативно-правових актах (за М. А. Погорецьким), а й на сукупності відповідних норм законодавства та підзаконних актів. Співвідношення конкретних дій, що входять до змісту оперативного документування: достовірне відбиття (закріплення, фіксація) в матеріалах ОРД порядку й результатів окремих ОРЗ і рішень та всього ходу й результатів ОРД (за М. А. Погорецьким) та збирання, закріплення, систематизації, перевірки і оцінки фактичних даних (за Ю. Ю. Орловим), на наш погляд, є непропорційним. Адже до закріплення фактичних даних Ю. Ю. Орлов долучає їх «збирання, систематизацію, перевірку та оцінювання». Фактичні дані є поняттям ширшим за порядок і результати окремих ОРЗ. Водночас до фактичних даних в оперативно-розшуковій справі не можна віднести рішення та порядок проведення окремих ОРЗ.

Питання щодо включення до змісту оперативного документування окремих дій, зокрема систематизації, перевірки та оцінювання фактичних даних, є дискусійними, як і необхідність внесення до його визначення фіксації рішень та порядку проведення окремих ОРЗ. Проте аргументи, що наводять вчені на користь власних дефініцій, переконливі. Не вдаючись до їх детального аналізу, зазначимо, що пропонуємо альтернативний підхід до вирішення даного питання, що заснований на походженні терміна «документування» від поняття «документ». В цьому контексті документування є створенням документів.

З урахуванням викладеного та широкого розуміння діяльності оперативних підрозділів, пропонуємо таке ви-

значення: документування, що здійснюється оперативними підрозділами – це заснований на законах та підзаконних нормативно-правових актах комплекс дій уповноважених суб'єктів із створення документів, змістом яких є фактичні дані, отримані під час проведення ОРЗ та НСРД.

У даному визначенні ми відмовилися від того, щоб вказувати мету та завдання документування, адже вони збігаються з метою та завданнями ОРД, а останні у свою чергу обумовлені метою і завданнями кримінального процесу, що доведено науковцями та закріплено в ст. 1 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність». ОРЗ та НСРД є тими елементами, що утворюють ОРД та кримінальний процес як державно-правові діяльні системи. Тому їх згадування цілком достатньо у визначенні документування, що здійснюють оперативні підрозділи. Посилання на ОРЗ та НСРД дозволяє також не розшифровувати зміст комплексу дій зі створення документів, до якого безумовно зараховуються всі їх елементи, пов'язані із збиранням, попередньою оцінкою, систематизацією та фіксацією фактичних даних.

Отже, документування, що здійснюють оперативні підрозділи, є одним із засобів забезпечення доказування у кримінальному судочинстві та одночасно може виступати складовою частиною цього процесу (якщо в подальшому документи оперативних підрозділів використовуються в кримінальному судочинстві як процесуальні джерела доказів). Проте забезпечення доказування оперативними підрозділами не може зводитися лише до документування, як засобу отримання доказів. Адже оперативні підрозділи можуть створювати умови для отримання слідчим доказів у кримінально-

му провадженні. Як слушно зауважував І. В. Серевецький, дані, отримані оперативно-розшуковим шляхом, дають змогу не лише своєчасно й обґрунтовано провести слідчі дії, а й ретельно підготуватися до них. Така інформація багато у чому забезпечує успішне проведення слідчих дій. Наприклад, оперативно-розшукові дані допомагають передбачити місце проведення обшуку, одержати інформацію про особистість обшукуваного й членів його сім'ї. Це дає змогу правильно визначити час проведення цієї слідчої дії, підготувати слідчо-оперативну групу, технічні засоби, намітити послідовність дій на місці обшуку і тактику розшукових дій, попередити можливий напад на учасників слідчої дії [12, с. 197]. Зокрема за допомогою розвідувального опитування, аналітичної розвідки, використання можливостей осіб, що конфіденційно співробітничать з оперативними підрозділами, може бути отримана інформація, необхідна для прийняття важливих рішень в кримінальному процесі щодо проведення допитів конкретних осіб, виїмок, обшуків. Безумовно, що за результатами означених заходів оформлюються відповідні документи, тобто відбувається документування. Але при цьому самі документи (як процесуальні джерела доказів) слідчим не використовуються. Він послуговується лише фактичними даними оперативного підрозділу для обрання тактики досудового розслідування, прийняття рішень про проведення подальших слідчих (розшукових) дій, зокрема негласних. Отже, забезпечення доказування оперативними підрозділами відбувається і через надання слідчому інформації, що сприяє йому в отриманні доказів. На стадії оперативного пошуку отримання такої інформації є результатом проведення ОРЗ. Під час досудово-

го розслідування отримання відповідних фактичних даних відбувається в межах виконання оперативними підрозділами доручень слідчого, прокурора.

Крім того, п. 6 ч. 1 ст. 7 зобов'язує суб'єктів ОРД забезпечувати безпеку працівників суду і правоохоронних органів, осіб, які надають допомогу, сприяють оперативно-розшуковій діяльності, осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві, членів їх сімей та близьких родичів цих осіб. Виконання цієї вимоги законодавця дозволяє забезпечувати виконання завдань кримінального процесу загалом та доказування зокрема.

Забезпечення суб'єктами ОРД доказування у кримінальному процесі – це їх діяльність, спрямована на створення надійних умов для отримання доказів у кримінальному провадженні шляхом: документування фактичних даних про протиправні діяння окремих

осіб та груп, відповідальність за які передбачена Кримінальним кодексом України; надання слідчому, прокурору відомостей, необхідних для прийняття рішень щодо ефективної організації збирання доказів і тактики досудового розслідування; забезпечення безпеки працівників суду і правоохоронних органів, осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві, членів їх сімей та близьких родичів цих осіб.

Перспективи подальших наукових розвідок цього напрямку полягають у вирішенні юридичних проблем, пов'язаних з ліквідацією інституту оперативно-розшукового супроводження досудового розслідування у зв'язку з тим, що за чинним КПК України оперативні підрозділи не можуть приймати самостійних рішень про проведення НСРД та не уповноважені проводити ОРЗ для реалізації завдань кримінального провадження.

Список використаної літератури

1. Жовтан П. В. Щодо визначення поняття доказу у кримінальному процесі / П. В. Жовтан // Наукові записки Львівського університету бізнесу та права : зб. наук. пр. / гол. ред. Л. А. Янковська. – Львів : Видавництво Львівської політехніки, 2013. – Вип. 11. – С. 275-279.
2. Ланцедова Ю. О. Новітня етапізація роботи з особистими і речовими джерелами (запрошення до дискусії) // Актуальні проблеми вдосконалення чинного законодавства України. – Івано-Франківськ : Вид-во «Плай», 2008. – Вип. XIX. – С. 228-237.
3. Ляш А. О., Ліщенко В. М. Поняття доказів у кримінальному процесі / А. О. Ляш, В. М. Ліщенко // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2012. – № 2(6) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2012/n2/12laoukr.pdf>.
4. Погорецький М. А. Теорія кримінального процесуального доказування: проблемні питання / М. А. Погорецький // Право України. – 2014. – № 12. – С. 25-23.
5. Погорецький М. А. Щодо назви та предмета теорії кримінального процесуального доказування: проблемні питання / М. А. Погорецький // Матеріали III Міжн. науково-практ. конф. «Малиновські читання», м. Острог, 14-15 листопада 2014 р. – Острог : Вид-во Нац. ун-ту «Острозька академія», 2014. – С. 270-272.
6. Шумило М. Є. Загальне поняття доказів у КПК України (наукова інтерпретація нормативної моделі) // Докази і доказування за новим Кримінальним процесуальним кодексом України (до 75-річчя з дня народження докт. юрид. наук, проф. М. М. Михеєнка) : матеріали Міжн. наук.-практ. конф. (м. Київ, 6-7 грудня 2012 р.). – Х., 2013. – С. 23-28.

7. Шумило М. Є. Поняття «докази» у Кримінальному процесуальному кодексі України: спроба критичного переосмислення ідеології нормальної моделі // Вісник Верховного Суду України. – 2013. – № 2 (150). – С. 40-48.
8. Великий тлумачний словник сучасної української мови / [уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел.] – К.; Ірпінь : ВТФ «Перун», 2004. – 1140 с.
9. Матвієнко В. В. Криміналістичне забезпечення методики розслідування злочинів : автореф. дис. ... канд. юрид. наук / В. В. Матвієнко. – К., 2000. – 20 с.
10. Погорецький М. А. Про співвідношення оперативно-розшукового забезпечення та оперативно-розшукового супроводження кримінального судочинства / М. А. Погорецький // Актуальні проблеми кримінального права, процесу та криміналістики : матеріали II-ї міжн. наук.-практ. конф. ; у 2 т. – О., 2010. – Т. 2. – С. 267-270.
11. Орлов Ю. Ю. Застосування оперативної техніки в оперативно-розшуковій діяльності міліції (теорія і практика) : [моногр.] / Ю. Ю. Орлов. – К. : Київ. нац. ун-т внутр. справ, 2007. – 559 с.
12. Сервецький І. В. Науково-практичний коментар Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» / І. В. Сервецький. – К., 2002. – 312 с.

Стаття надійшла до редакції: 8.12.2014.

Ensuring the subjects of operational activities of proof in criminal proceedings

M. L. Gribov

The content of providing evidence and proofs in the criminal process by the subjects of operative investigative activity and its content are defined on the basis of the analysis of the current criminal procedure and operational search legislation as well as on the results of the latest scientific research.

Keywords: criminal process, operatively-search activity, provision of proof, operational units, trial investigation, task, Criminal code of Ukraine.

Received: 8.12.2014.

Обеспечение субъектами оперативно-розыскной деятельности доказывания в уголовном процессе

М. Л. Грибов

На основе анализа современного криминального процессуального и оперативно-розыскного законодательства, а также результатов последних научных исследований определено содержание и сформулировано понятие обеспечения субъектами оперативно-розыскной деятельности доказывания в криминальном процессе.

Ключевые слова: уголовный процесс, оперативно-розыскная деятельность, обеспечение доказывания, оперативные подразделения, досудебное расследование, задание, Уголовный кодекс Украины.

Получено: 8.12.2014.